

Begrijpen doet ze hem niet en met kloppend hart wacht ze.

„'t Is toch goed, niet waar?”

„Wat meent u, mijnheer? — Maar spreekt u liever straks.”

Heel even haalt hij de schouders op. Eenige oogenblikken rust hij en dan hoort ze andermaal woorden, die toch eindelijk vorm en gedaante krijgen.

In afgebroken, kleine zinnnetjes spreekt hij van eenige beschikkingen in haar belang. „Mijn vrouw weet het!” zegt hij. „'t Is een kleine ruil tegenover 't groote geschenk van u. — Wij moesten — — wij moesten broeder en zuster geweest zijn, Hélène!”

Hij ziet in de zielsbedroefde oogen van die vrouw, die als een helder licht zijn pad beschenen heeft en met haar warm hart hem in heilig medelijden heeft meegetroond naar háár wereld, vrij van stofvereering en vol reine sympathie.

Ze kan niet spreken, want de zelfbeheersching der verpleegster vlucht voor 't gevoel van een eerlijk, liefdevol vrouwenhart, maar haar tranen mogen ook niet langer vloeien op den man, dien zij wil sparen voor elk leed. Ze rijst op, gansch sprakeloos, en nu vat hij haar handen en fluistert zacht:

„Zou 't niet goed geweest zijn, Hélène, zeg?”

„Ja mijnheer!” — 't Is bijna onverstaanbaar, maar hij begrijpt haar, en dan met groote moeite: „'k Dank u duizendmaal, mijnheer, voor m'n kinderen.”

„'k Ben kinderachtig, maar aan een stervende mag men niets weigeren, wel?”

Met groote, verschrikte oogen ziet ze hem aan.

„Noem dan mijn naam — voor één enkelen keer.”

Ze talmt en aarzelt een paar seconden, want met heftige slagen bonst haar hart.

„God vergeef me, als 'k misdoe,” — fluistert ze — en „Henri! Henri!” klinkt haar sympathieke stem.

In haar heerlijken triomf geheel opgaand, schuift ze haar arm onder zijn hals en dan rust hij één oogenblik tegen haar.

„We zullen elkaar weerzien!” — fluistert ze — „Geloof je me?”

„Ja, ja!” — zegt hij — „'k weet, dat we onvergank'lijk zijn — als 't nu maar — gedaan was! — — O, dat lijden!” — —

* * *

Slechts enkele weken later en de Meimaand is bijna ten einde, maar toch nog in vollen glans. Ze viert evengoed hoogtijd dáar op 't stille kerkhof als in de wandelpaden van park of plantsoen. Ze groet met blijden lach zoowel den mooien zomertooi der gelukkige menschenkinderen, als 't rouwkleed dáar, zacht ritselend over gras en zerk.

Maar weinig menschen bewegen zich op de stil-kalme paden dezer uitgestrekte bewaarplaats van dat droevig restje menschelijk bestaan. Heel mooi is die keurige hof, en overal komt innige, warme liefde voor de laatste stofwoning, als even zooveel mooie immortellen glansend te voorschijn.

Met haar beide kinderen, Rudolf en Clara, komt ze, de zielsbedroefde